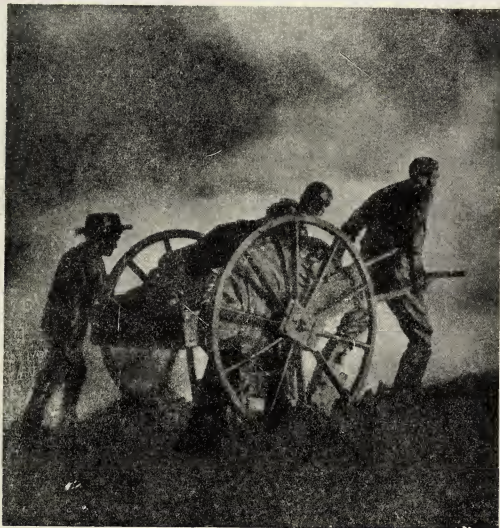

De Ster

Handwagen-Pioniers

Het was op 24 Juli 1847 dat Brigham Young een vermoeide groep van 143 Pioniers een woeste vallei binnenleidde, en de bekende woorden sprak: „HIER IS DE PLAATS!“

(Zie blz. 55).

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 4

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

Want wij allen moeten geopenbaard worden voor den rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage, hetgeen door het lichaam geschiedt, naardat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad. — 2 Cor. 5: 10.

INHOUD

GODS HANDELINGEN MET DEN MENSCH	door Anthony W. Ivins	51
OP WEG NAAR ZION		55
VAN DE REDACTIE:		
NOG IETS OVER HET BOEK VAN MORMON		56
DE KLEINE JOHANNES	door Frederik van Eeden	58
TER AFWISSELING		63
ZENDINGSNIEUWS		62

„DE STER“ VAN 1939 WEER COMPLEET.

LAAT OOK DIT JAARGANG WEER
INBINDEN IN LINNEN BAND
MET GOUDEN LETTERS.

Een sieraad voor Uw boekenkast.

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden
Telefoon 20950 - Giro 79376

GOD'S HANDELINGEN MET DEN MENSCH

door wijlen President ANTHONY W. IVINS.

De Schepping

IN DEN BEGINNE schiep „God den hemel en de aarde.”

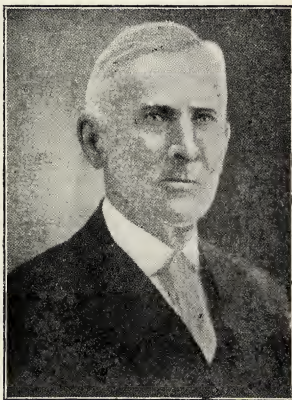
Indien de volgorde van tijd van den Bijbel juist is . . . en ik weet geen betere . . . zijn er bijna zesduizend jaren verlopen, sinds deze mededeeling werd gedaan. Zij vormt de eerste zin van het boek Genesis. Hier zij opgemerkt, dat deze verklaring, gelijk alle andere door God gegeven, een korte, bepaalde vaststelling van een feit is. Het is niet gezegd bij wijze van theorie, als iets dat wel gebeurd zou kunnen zijn of ook wel niet, naar gelang van het inzicht van den mensch.

God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld Gods schiep hij hem, man en vrouw schiep hij hen, en zeide tot hen: „weest vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde en onderwerp haar, en heb heerschappij over ieder levend wezen, dat zich op de aarde beweegt.

De geschiedenis van de schepping des menschen en van het doel, waarvoor hij naar de aarde werd gezonden, wordt hier in den Bijbel, niet in details natuurlijk, verteld. Van de geschiedenis der menschheid gedurende het Adamitische tijdperk weten wij zeer weinig. De geschiedenis over vijftien honderd en meer jaren beslaat in den Bijbel niet meer dan tien bladzijden, terwijl ook de moderne openbaringen ons maar een zeer kort verslag geven van de gebeurtenissen tusschen de schepping en de zondvloed.

De mensch wordt geregeerd door tegengestelde machten

Dit is ons evenwel duidelijk gemaakt: Van zijn vroegste bestaan af tot heden toe heeft de mensch een dubbel leven geleid, is hij geregeerd geweest door

Anthony W. Ivins.

twee invloeden, die lijnrecht tegenover elkander staan.

Van den beginne af hebben deze beide machten om den voorrang gestreden. De eene voert den mensch naar hoogere idealen, leert hem geloof, hoop, liefde, geduld, zelfopoffering, nederigheid en rechtvaardigheid. De andere tracht hem den weg te versperren naar goddelijke idealen, leert hem zelfzucht, eerzucht,

machtsbegeerte en allerlei soorten ondeugd. De een leert hem, dat de mensch van Gods geslacht is, naar het beeld Gods geschapen, op de aarde gekomen, begiftigd met intelligentie, welke hem in staat stelt onderscheid te maken tusschen goed en kwaad, tusschen recht en onrecht, en dat de Schepper verantwoording van hem zal vragen over het gebruik, dat hij van zijn gaven heeft gemaakt. De andere vertelt hem, dat hij aan geen enkele macht verantwoording schuldig is dan aan die, welke hij zichzelf heeft geschapen, en dat zijn toekomstig bestaan in geenen deele wordt beïnvloed door, noch afhankelijk is van een Opperwezen.

Deze invloeden waren merkbaar, spoedig nadat onze eerste ouders op aarde waren gekomen.

Van God, onzen Vader, leerde de mensch door Zijn Eeniggeboren Zoon geboden, die, indien hij ze onderhield, hem in Zijn tegenwoordigheid zouden terugvoeren en hem zouden verlossen van de gevolgen der overtreding, welke hij had begaan, toen hij had geluisterd naar Lucifer, den Zoon van den morgen, die tegen God was opgestaan en dientengevolge met zijn engelen uit de tegenwoordigheid des Vaders was verbannen en de Zoon des Verderfs was geworden, bestemd om God te bestrijden, de vader der leugen en de vijand van al wat goed is te zijn.

Hoewel God met Adam sprak en hem bekend maakte met het feit, dat Zijn Eeniggeboren Zoon de Verlosser van zijn nageslacht zou worden, weigerde het volk, naarmate het in aantal toenam, naar zijn onderricht te luisteren

en leende liever het oor aan Satan dan aan God.

Enoch gezonden om het volk tot bekeering te roepen.

Reeds voor de geboorte van Seth, die zijn vader Adam gehoorzaamde en een prediker van gerechtigheid werd, waren de menschen zinnelijk en duivelsch geworden. Kaïn had van Satan geleerd, dat hij, door zijn broeder Abel te dooden, in het bezit kon geraken van diens kudde; Hij leerde ook, dat groepen, door een eed aan elkander gebonden, macht konden verwerven door bloed vergieten, zoodat oorlogen en bloed vergieten onder het volk voorkwamen.

In dien tijd zond de Heer Enoch om het volk tot bekeering te roepen en deze getuigde van de verlossing, welke komen zou in het midden des tijds door het Offer, dat door den Eeniggeborene des Vaders zou worden gebracht, doch de menschen luisterden niet en zóó groot was hun verzet tegen Enoch en hun vijandschap jegens allen, die hem geloofden, dat God het noodig oordeelde hen van de aarde weg te nemen.

De profetieën en werken van Noach.

Wederom zond God zijn profeet om het volk te waarschuwen en het aan den invloed en macht van Satan te onttrekken. Noach, de zoon van Lamech, de kleinzoon van Methuzalem en achterkleinzoon van Enoch, ging rond onder de kinderen der menschen en voorspelde hen, dat indien zij zich niet van den booze afwendden en zich niet tot God keerden, zij tenslotte geheel vernietigd

zouden worden. Ook ditmaal werd de boodschap aan doove ooren verkondigd. Slechts Noach met zijn zonen en hun gezinnen werden gered, toen de sluizen des hemels werden geopend en de regenvloeden de aarde bedekten.

Na deze manifestatie van Gods macht en de gevolgen van het bedrijven van kwaad te hebben aanschouwd, verlieten Noach en zijn zonen de ark. Zij waren overtuigd en verootmoedigd. Toch werd de les spoedig vergeten. Tweehonderd en veertien jaren nadat de ark op de berg Ararat vastliep, betrad het mensendom weer den breeden weg, die naar het verderf leidt. Inplaats van God, dienden zij afgoden.

De zending van Abraham en de opkomst van Israël.

Te dien tijde greep een gebeurtenis plaats, die een meer directen invloed op u en mij heeft gehad dan de voorgaande. De Heer riep Abraham uit zijn woning in Chaldea, zond hem naar Palestina en maakte een verbond met hem, dat, ofschoon hij kinderloos was, zijn nageslacht ontelbaar zou zijn, dat Palestina voor hem en zijn kinderen tot een eeuwige erfenis zou worden gegeven en dat door hem alle naties der aarde zouden worden gezegend. Dit woord ging in vervulling, althans gedeeltelijk, toen Izaäk aan Abraham en Sara werd geboren. Deze werd de vader van Jacob, die de vader der twaalf patriarchen, de grondleggers van de twaalf stammen Israëls, werd. Wederom waren de sleutelen van het Priesterschap den menschen

op aarde overhandigd en wederom werd het plan van verlossing aan het mensendom verklaard.

Gedurende zekeren tijd scheen het, alsof de woorden des Heeren niet in vervulling zouden gaan, want Israël verliet Palestina en ging naar Egypte, waar het volk meer dan twee honderd jaar lang, grootendeels in dienstbaarheid de zeden en afgodendiensten der Egyptenaren overnamen, Gods doelstellingen kunnen evenwel nimmer teniet worden gedaan; Hij liet door Zijn dienstknecht Mozes de Israëlieten uit Egypte leiden en naar het beloofde land terug voeren, het land, dat aan Abraham tot een eeuwige erfenis was gegeven.

Israël wordt onder David en Salomo een vooraanstaande natie.

God zegende het volk, zoodat het onder de regeering van zijn koningen David en Salomo tot grooten bloei kwam. In dit Israëlitische tijdperk stelde de Heer profeten aan en deze getuigden, gelijk de vroegere profeten hadden getuigd, n.l. dat Hij den Messias zou zenden, die uit het geslacht van David zou zijn. Jesaja profeteerde, dat een maagd een Zoon ter wereld zou brengen, wiens naam Immanuel zou zijn en die de zonden der wereld op zich zou nemen.

Daarna werd een nieuw tijdperk ingeluid, dat in belangrĳkheid alle voorgaande en volgende tijdperken overtrof. Niet het verschijnen van profeten, die het volk aanspoorden den Heer en niet Satan te dienen, was hier het voornaamste kenmerk, doch het verschijnen van den Eeniggeborene zelf. De Joden echter,

verblind door de leerstellingen van menschen, door hun vooroordeelen, hun hardnekkigheid en hun ongelooft, wenschten Jezus niet te erkennen als dengene, naar wien zij zoo lang hadden uitgezien.

Christus' komst en zending

Tevergeefs pleitte de Verlosser met hen, tevergeefs weende hij, toen hij de heilige stad aanschouwde en aan de verwoesting dacht, die onvermijdelijk zou komen. Tevergeefs waarschuwde Hij het volk tegen de gevolgen van de verwerping van Zijn woord. De macht van den Allerhoogste, noch de liefde, in Zijn zending ten toon gespreid, konden de harten bereiken, die in de netten van den booze waren verstrikt.

Christus werd vervolgd en bespot, terwijl zijn boodschap werd verworpen. Ten slotte onderging hij een smadelijken dood onder de handen van zijn eigen volk, voor welks verlossing hij naar de aarde was gekomen.

Gedeeltelijk was Zijn zending mislukt, doch het groote doel was bereikt: de banden des doods waren verbroken, de gevangenisdeuren waren geopend en de gevangenen bevrijd; niet langer kon de dood de geesten der menschen voor altijd in gevangenschap houden.

Christus door de Joden verworpen.

De Kerk, die door Christus en Zijn discipelen was opgericht, streed heldhaftig om haar bestaan, doch het kwade was dermate overheerschend en de vervolging zóó hevig, dat na verloop van tijd veranderingen in het Evangelie werden aangebracht, tengevolge waarvan de Heer weigerde

de Kerk langer als de Zijne te erkennen en het Priesterschap werd weggenomen. De profeten hadden dit alles voorzien. Zij zagen de verstrooiing van Israël en het lijden van het Joodsche volk wegens hun verwerping van den Zaligmaker. Zij allen hadden uitgezien naar den tijd, waarin de Heer voor de laatste maal de hand zou uitstrekken om zijn volk te verlossen en Satan gebonden en van de aarde verdreven zou zijn.

Een nieuw Evangelie-tijdperk.

Een nieuw tijdperk zou aanbreeken, wanneer de Heer opnieuw Zijn volk de verlossing aanbiedend, de verstrooiden uit de stammen Israëls zou bijeen vergaren, Zijn wijngaard voor de laatste maal afoogsten, de sleutelen van het Priesterschap herstellen en het werk zou voleindigen, hetwelk Hij in den beginne had aangevangen. Dan zou Hij wederom Zijn Eeniggeboren Zoon naar de aarde zenden, ditmaal om als Koning der koningen te regeeren. De tijd, de plaats en de wijze van herstelling waren door de profeten duidelijk aangegeven. Het zou in het laatste der dagen geschieden, in een tijd, dat Satan zou woeden in de harten der menschen, in een tijd, dat vrees hen zou bevangen en er oorlogen zouden zijn en geruchten van oorlogen en de zee buiten haar oevers zou treden en de geheele aarde in beweging zou verkeeren. Te dien tijde zou een licht opgaan voor hen die in duisternis leven, welk licht de volheid van het Evangelie van Christus zou wezen.

(Wordt vervolgd).

Op weg naar Zion.

BIJ DE VOORPAGINA

Maar in het laatste der dagen zal het geschieden, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvelen, en de volken zullen tot hem toevloeien.

En vele heidenen zullen henengaan, en zeggen: Komt en laat ons opgaan tot den berg des Heeren, en ten huize van den God Jacobs, opdat Hij ons leere van Zijne wegen, en wij in Zijne paden wandelen; want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem.

Micha 4:1, 2

OP WEG naar Zion. Wat beteekent dat? Voor den reiziger in dezen tijd niets bijzonders. Gezeten in een comfortabele spoorwegcoupé kijkt hij met min of meer belangstelling door de groote ramen naar het voorbijsnellende landschap of verdiept zich in eenige lectuur. Hij vermoet zich niet, heeft van honger, koude of hitte niet te lijden en behoeft ook niet op de veiligheid van zich en de zijnen bedacht te zijn. En als hij het doel van zijn reis heeft bereikt, dan weet hij, dat in de stad Salt-Lake-City, die tot een van de acht schoonste steden der wereld wordt gerekend, alle moderne gemakken hem ten dienste staan. Hij weet vooruit, dat hij zich naar een veilig oord begeeft.

Voor de Mormoonsche pioniers waren de omstandigheden geheel anders. Voor hen geen snelle trein, geen gebaande autowegen. Moeizaam door dorre vlakten, over schier onbegaanbare bergpaden, geteisterd door felle koude en verzengende hitte, trokken zij met hun in der haast getimmerde handwagens voort. Waarheen? Niet naar een veilige, welvoorzienige en welverzorgde stad! Na duizend mijlen in ontzaglijke ontberingen van allerlei aard te

hebben afgelegd, kwamen zij eindelijk aan een vlakke met bergen op den achtergrond. De leider Brigham Young zeide: „Dit is de plaats." Het was een woestijn.

Uit hun schoone stad Nauvoo verdreven door haatdragend gepeupel, dat hun nauwelijks den tijd liet het noodigste met zich te nemen, met bovenmenselijke volharding en subliem vertrouwen in de leiding van Hem, dien zij ondanks alles wat hun geschiedde, niet wenschten te verloochenen, de enorme gevaren van de lange reis overwonnen hebbende, stonden zij thans voor het einddoel: Een dorre, verzengde, levenlooze zandvlakte! Toch wankelden zij niet, maar togen aan het werk. Thans plukt het nageslacht de vruchten van hun arbeid en hun onwrikbaar geloof.

Van de woestijn maakten zij een vruchtbaren hof, Op de plaats, waar eens reptielen hun nesten hadden, verrijzen nu de woningen der Heiligen en op de plek, waar eens de felle zon het heete zand blakerde, beschijnt zij nu de tinnen van een Tempel, het Huis des Heeren op den top der bergen, naar hetwelk vele volken zijn toegevloed. Dank zij den moed en het Godsvertrouwen der Mormoonsche pioniers!

15 FEBRUARI 1940

VAN DE REDACTIE

NOG IETS OVER HET BOEK VAN MORMON

IN HET 10de hoofdstuk van III Nephi, het negende vers lezen wij het volgende:

„En het was in den morgen, en de duisternis verwijderde (zich) van het land, en de aarde beefde niet meer, en de rotsen scheurden niet meer, en het droeve gekerm hield op, en alle onstuimige geluiden gingen voorbij”

Laat mij een oogenblik uw aandacht vestigen op het cursief gedrukte van deze aanhaling. Oppervlakkig beschouwd zijn deze woorden van weinig beteekenis en schijnen niet meer te zeggen dan dat de duisternis, welke drie etmalen had geduurd, thans een einde had genomen, zulks in overeenstemming met de profetie van den Lamaniëtischen profet Samuel, die het volk vele jaren tevoren had voorzegd, dat van den tijd af, dat Christus aan het kruis zou sterven, drie dagen lang een dikke duisternis het land zou bedekken. (Zie Helaman 14:20, ook I Nephi 19).

Deze duisternis zou dus volgens de profetie van Samuel een aanvang nemen, wanneer het sterfelijk leven van onze Heiland een einde zou hebben genomen. Op welken tijd van den dag had dit sterven plaats?

In Mattheüs 28:45 lezen wij (Zie ook Markus 15:33 en Lukas 23:44) „En van de zesde ure aan werd er duisternis over de geheele aarde, tot de negende ure toe.” Kort daarna, dus kort na

de negende ure, gaf Jezus den geest. Volgens de Joodsche dagindeeling begon in het Palestina van die dagen de dag om zes uur in den morgen. Hieruit volgt dus, dat Christus omstreeks drie uur in den namiddag is gestorven. Op het oogenblik dus, dat het in Palestina drie uur in den namiddag was, trad de duisternis in op het Amerikaansche vasteland, meer in het bijzonder op dat gedeelte, dat thans Mexico heet. Doch op dat tijdstip was het daar morgen. Jeruzalem n.l. ligt op ongeveer 35 graden Oosterlengte en Mexico-City op ongeveer 100 graden Westerlengte, een verschil dus van circa 135 graden. En aangezien elke graad lengteverschil vier minuten tijdsverschil oplevert, gaat de zon in Midden-Amerika negen uur later op dan in Palestina.

Ziehier wederom een bewijs, hoe een paar schijnbaar onbetekenende woorden een krachtige bijdrage kunnen leveren voor de echtheid van het Boek van Mormon.

„Het was in den morgen” Zouden de vele critici, die ons zoo gaarne willen doen gelooven, dat dit Boek een uitvinding is van Joseph Smith en/of zijn medewerkers, bereid zijn de consequentie van hun oordeel te aanvaarden en te zeggen, dat de samenstellers op deze en dergelijke dingen bedacht waren?

Doch er is nog meer. Zij zouden dan ook listig hebben

gezorgd, dat de stijl en uitdrucksmanier zich geleidelijk wijzigde. Het boek immers beslaat een tijdsruimte van bijna duizend jaren! Joseph Smith en zijn eventueele medewerkers zouden er dus aan gedacht hebben, dat iemand van 380 na C. anders schrijft dan iemand van 600 vóór C. Gesteld dat zij daar inderdaad aan hadden gedacht, dan zouden zij hiermede een ongelooflijk staal van letterkunde hebben geleverd! Veel ongelooflijker dan de bron, welke zij zelf aangeven.

Zelfs de oppervlakkigste lezing brengt onmiddellijk aan het licht, dat de taal en de stijl van den eersten schrijver, Nephi, hemelsbreed verschilt van die van den laatsten, Moroni. En tusschen deze groote verschillen bewegen

zich de vele uitdrucksbewijzen der andere schrijvers.

Dit is voor een ieder, die zien wil, gemakkelijk na te gaan. Doch zij, die het Boek verwerpen, zien het of willen het niet zien, want zij roepen uit: „Een Bijbel, wij hebben een Bijbel en wij hebben geen anderen noodig”, over het hoofd ziende, dat zij hierdoor met zichzelf in tegenspraak komen. Aan den eenen kant zijn zij wegens de ontoereikendheid der Joodsche geschriften hopeloos verdeeld en aan den anderen kant weigeren zij een boek aan een ernstig onderzoek te onderwerpen, dat zich als goddelijk aandient en vele onverklaarbare dingen in het eerstgenoemde boek duidelijk maakt.

Gladiolen

Gedicht van Alice Nahon.

M'n ziel, wat zijt ge een schaamle loot,
'k Zag u zoo geern 'n blomme rood...
Zóó rood als 't gladiolenvuur,
Dat brandt aan gindschen grijzen muur
Door 't schemeruur...

Al sluipt er deemster ¹⁾ langs hun blaau,
Zie, hoe ze daar te zingen staan!
De blikk'ring van hun blom-gelaat,
De flonk'ring van hun kleur-gewaad,
't Is dageraad!

O ziele, blijf geen poov're loot...
Kom, drink van 't gladiolenrood!
Want in die bloemen ligt een gloed,
Die bleek gedacht en bleek gemoed
Weer gloeien doet...!

¹⁾ Schemering.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

WINDEKIND wiegde verge-
noegd op den rand van de
boot en sloeg met zijn bloem naar
de muggen.

„Nu kom ik u wat gezelschap
houden. Het is anders zoo een-
tonig, uw leven. Wij zullen goede
vrienden zijn en ik zal u veel
vertellen. Veel beter dingen dan
de schoolmeesters u wijs maken.
Die weten er volstrekt niets van.
En als gij mij niet gelooft, zal ik
u zelven laten zien en hooren. Ik
zal u meenemen.”

„O, Windekind! lieve Winde-
kind! kunt gij mij daarheen mede-
nemen!” riep Johannes, en wees
naar den kant, waar zooveen het
purper licht van de ondergaande
zon uit de gouden wolkenpoort
gestraald had. Reeds ging het
heerlijk gevaarte in grijze nevelen
vervloeien. Toch drong de bleek-
roode glans nog uit de verste
diepte te voorschijn.

Windekind staarde in het licht,
dat zijn fijn gezichtje en zijn
blonde haren verguldde, en schudde
zachtens het hoofd.

„Nu niet! — nu niet! Johannes.
Ge moet niet dadelijk te veel
vragen. Ik zelve ben nooit nog
bij Vader geweest.”

„Ik ben altijd bij mijn vader,”
zeide Johannes.

„Neen! dat is uw vader niet.
Wij zijn broeders, mijn Vader is
ook de uwe. Maar uw moeder is
de aarde en daarom verschillen
wij veel. Ook zijt ge in een huis
bij menschen geboren en ik in
een windekelk. Dat laatste is
stellig beter. Maar wij zullen het
toch goed samen vinden.”

Toen sprong Windekind luchtig
op de zijde van de boot, die niet
bewoog onder diens last, en kuste
Johannes op het voorhoofd.

Wat was dat een vreemde ge-
waarwording voor Johannes! Het
was of alles om hem heen ver-
anderde.

Hij zag alles nu veel beter en
juister, dacht hij. Hij zag hoe de
maan nu veel vriendelijker keek,
— en hij zag, dat de waterlelies
gezichten hadden, waarmede zij
hem verwonderd en peinzend aan-
staarden.

Hij begreep nu op eens, waar-
om de muggen zoo vroolijk op
en neer dansten, altijd om elkaar
heen, op en neer, tot ze met hun
lange beenen het water raakten.
Hij had er wel eens aan gedacht,
maar nu begreep hij het van zelf.

Hij hoorde ook wat het riet
fluisterde en hoe de boomen aan
den oever zachtjes klaagden, dat
de zon was ondergegaan.

„O, Windekind! ik dank u,
dat is heerlijk. Ja, wij zullen het
wel goed samen vinden!”

„Geef mij een hand,” zei Winde-
kind, en sloeg de veelkleurige
vleugels uit. Toen trok hij Johan-
nes in de boot voort over het
water, door de plompebladen, die
in het maanlicht glinsterden.

Hier en daar zat een kikvorsch
op een blad. Maar nu sprong hij
niet in 't water als Johannes kwam.
Hij maakte alleen een kleine
buiging en zeide: „Kwak!” Johan-
nes boog beleefd terug, — hij
wilde zich vooral niet ingebeeld
toonen.

Daar kwamen zij aan het riet,

— dat was breed en de geheele boot verdween er in, zonder dat zij het land bereikten. Maar Johannes vatte zijn geleider stevig vast en toen klauterden zij tusschen de hooge halmen aan land.

Johannes meende wel, dat hij kleiner en lichter was geworden, maar dat was misschien verbeelding. Toch herinnerde hij zich niet, dat hij ooit tegen een riet-halm had kunnen opklimmen.

„Let nu goed op,” zei Windekind, „nu zult ge iets aardigs zien.”

Zij wandelden tusschen het hooge gras onder donker kreupelhout, dat hier en daar een smal, glanzig straaltje van het maanlicht doorliet.

„Hebt ge 's avonds de krekels wel eens gehoord, Johannes, in de duinen? — Het lijkt of zij een concert maken niet waar? en ge kunt nooit hooren waar het geluid van daan komt. Nu, zij zingen nooit voor hun plezier, maar dat geluid komt van de krekelschool, waar honderd krekeltjes hun lessen van buiten leeren. Wees nu stil, want wij zijn er haast.”

Shrrr! Shrrr!

Het kreupelhout werd minder dicht, en toen Windekind met zijn bloem de grashalmen uiteen schoof, zag Johannes een helder verlicht open plekje, waar de krekeltjes bezig waren tusschen het dunne, spichtige duingras hun lessen te leeren.

Shrrr! Shrrr!

Een groote, dikke krekkel was meester en overhoorde. Eén voor één sprongen de leerlingen naar hem toe, altijd met één sprong heen en één sprong weer naar hun plaats, terug. Wie mis sprong, moest op een paddestoel te pronk staan.

„Luister goed Johannes! dan kunt ge misschien óók wat leeren,” zei Windekind.

Johannes verstond zeer goed wat de krekeltjes antwoorden. Maar het leek niets op wat de meester op zijn school vertelde. Eerst kwam geographie. Van de werelddeelen wisten ze niets. Zij moesten alleen 26 duinen kennen en twee vijvers. Van hetgeen verder was kon niemand iets weten, zei de meester, en wat er van verteld werd, was ijdele fantasie.

Toen kwam de botanie aan de beurt. Daarin waren zij allen erg knap en er werden veel prijzen uitgedeeld, uitgezochte jonge en malsche grashalmpjes van verschillende lengte. Maar de zoölogie verbaasde Johannes het meest. De dieren werden verdeeld in springende, vliegende en kruipende. De krekels konden springen en vliegen en stonden dus bovenaan, dan volgden de kikvorschen. Vogels werden met alle teekenen van afschuw hoogst schadelijk en gevaarlijk genoemd. Eindelijk werd ook de mensch besproken. Het was een groot, nuttelooos en schadelijk dier, dat zeer laag stond, daar het vliegen noch springen kon, maar dat gelukkig zeldzaam was. Een klein krekeltje, dat nog nooit een mensch gezien had, kreeg drie slagen met een rietje, omdat hij den mensch bij vergissing onder de onschadelijke dieren telde.

Zoo iets had Johannes nog nooit gehoord.

Toen riep de meester op eens: „Stilte! springoefening!” Dadelijk hielden alle krekeltjes op met lessen leeren en begonnen op heel kunstige en bedrijvige wijze haasje-over te spelen. De dikke meester het eerst.

Dat was zulk een vroolijk gezicht, dat Johannes in de handen klapte van pret. Op dat geluid stooft de heele school in een oogenblik het duin in en werd het doodstil op het grasveldje.

„Ja, dat komt er van, Johannes. Ge moet u niet zoo lomp gedragen! Men kan toch wel merken, dat gij bij menschen geboren zijt!”

„Het spijt mij, ik zal mijn best doen. Maar het was ook zoo aardig!”

„Het wordt nog veel aardiger,” zei Windekind.

Zij staken het grasveldje over en bestegen de duin aan de andere zijde. Oef! dat was zwoegen in het dikke zand; — maar toen Johannes Windekind bij het lichte blauwe kleedje greep, vloog hij er vlug en luchtig tegen op. Halverwege den top was een konijnhol.

Het konijntje, dat er thuishoorde, lag met kop en voorpooten uit den ingang. De duinrozen bloeiden nog en hun fijne, zachte geur mengde zich met die van het thijmkruid, dat op den duintop groeide.

Johannes had dikwijls konijntjes in hun hol zien verdwijnen en dan gedacht: hoe zou het daarbinnen uitzien? Hoeveel zouden er daar wel bij elkaar zitten en zouden zij het niet benauwd hebben?

Hij was dan ook zeer verheugd, toen hij zijn medegezel aan het konijntje hoorde vragen of zij het hol eens mochten bezien.

„Wat mij betreft, wel!” zeide het konijntje. „Maar het treft ongelukkig, dat ik van avond juist mijn hol heb afgestaan voor het geven van een weldadigheids-

feest, en dus eigenlijk geen baas ben in mijn huis.”

„Ei! Ei! is er een ongeluk gebeurd?”

„Ach ja!” zei het konijntje weemoedig: „Een groote ramp! — Wij komen het in geen jaren te boven. Een duizend sprongen hier vandaan is een menschenhuis gebouwd, zoo groot! zoo groot! — En er zijn menschen komen wonen met honden. Er zijn wel zeven leden van mijn familie bij omgekomen en nog driemaal zooveel van hol beroofd. En het is met het geslacht Muis en de familie Mol nog erger gegaan. Ook de Padden hebben zwaar geleden. — Nu hebben wij een feest op touw gezet voor de nagelaten betrekkingen. Ieder doet het zijne, ik geef mijn hol. Men moet wat over hebben voor zijne medeschepselen.”

Het meewarige konijntje zuchtte en haalde met den rechter voorpoot het lange oor over zijn kopje, om er een traan mede uit het oog te wisschen. Dat was zoo zijn zakdoek.

Daar ritselde iets in het helm en een dikke, logge gedaante kwam op het hol toe scharrelen.

„Kijk!” riep Windekind, „daar komt vader Pad ook al aangehuppeld. Wel! wel! durft ge nog zoo laat op 't pad, Pad!”

De Pad nam geen notitie van de scherts. Aardigheden op zijn naam verveelden hem al lang. Bedaard legde hij een volle koren-aar, netjes in een droog blad gewikkeld, bij den ingang neer en klom behendig over den rug van het konijntje in het hol.

„Mogen wij binnengaan?” zeide Johannes, die erg nieuwsgierig was. „Ik zal ook wat geven.”

(Wordt vervolgd).

Idylle

Gedicht van Alice Nahon.

Toen kwam er een zuchtje van 't Zuiden gewaaid
 En blies door heur zonnedoek, rood en doorzaaid
 Met pekwarte stipjes.
 Hij klapperd' en wapperde boven de haag,
 Het windeke flodderde omhoog en omlaag
 Z'n tipjes.

Heur donzige krullekens kroezelden vrij;
 Heur fonk'lende kijkerkens loechen naar mij,
 Twee blauwende blinkers;
 Ik zag door de blaren heur heldere jak
 En 'k hoorde van klompen het klikkergeklak
 Op klinkers...

Plots klonk er een stemmeke boven de haag.
 Dat zong er een liedekje, lijzekens-traag,
 Van simpele dingen...;
 De kruiwagen knerste van pieperdepiep...
 Terwijl zij, al kruierende en lachende liep
 Te zingen...

Opééns zweeg het wielke... ze giegelde 't uit...!
 Ze wuifde..., ze knikte... Was 't wijzeken uit
 Van 't oud-Vlaamsche lieke?
 Och, neen!... maar een maaier, bezweet en bezond,
 Riep ginder in 't koren, de hand aan den mond:
 „Dag, Mieke!”

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Maart

Lukas 9: 23-24. „Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis op en volge Mij.”

* * *

AVONDMAALSVERS

O, God, help ons om te verstaan
 Het groot verzoeningswerk gedaan,
 Door Jezus, Uw geliefden Zoon,
 Den Levensvorst, een God der goën.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Belangrijke veranderingen in de besturen der Organisaties van de Kerk.

Zoojuist ontvingen wij bericht van de reorganisaties, die zoowel in de Hoofdbesturen van de Zusters-Hulp-Vereeniging als het Jeugdwerk over de geheele wereld doorgevoerd zijn.

Het algemeene Hoofdbestuur van de Zusters-Hulp-Vereeniging bestaat nu uit Zuster Amy Brown Lyman, als presidente en de Zusters Marcia K. Howells en Donna Durrant Sorensen als 1ste en 2de raadgeefsters.

Zuster Louise Y. Robinson, die vanaf 1928 als Presidente in deze vereeniging heeft gearbeid, is eervol uit haar functie ontslagen.

Verder is eervol ontslag verleend aan Zuster May Anderson als Algemeen Presidente van het Jeugdwerk in de geheele wereld. In haar plaats is aangesteld Zuster Mary Green Hinckley.

Deze aanstellingen zijn 1 Januari 1940 van kracht geworden.

Een vollediger verslag van bovengenoemde personen zullen wij in de volgende „Ster“ vermelden.

Geboren.

Ons werd mededeeling gedaan van de blijde geboorte van een dochter, Alexandrina Augusta, van broeder en zuster van Thiel Berghuys-Bachet, wonende te Haarlemmermeer en ook dat broeder en zuster J. Romijn-van Kwawegen in Rotterdam met blijdschap kennis geven van de geboorte van een dochter: Jorita Grace.

Wij wenschen beide ouderparen veel geluk met het door God gegeven geschenk.

Inzegening.

Door Ouderling Eege IJlst werd Zondag 4 Februari 1940 te Amsterdam, Anna Groot, dochter van Dirk Groot Jr. en Eugenia Hageman inzegend.

Zondagsschool.

Op verzoek van Broeder J. Schip-aanboord Jr. is aan hem eervol ontslag verleend als Overziener van de Zondagsscholen in de Nederlandsche Zending.

In zijn plaats is nu aangesteld Br. Hans IJlst van de Amsterdamsche gemeente, die ongetwijfeld alle capaciteiten bezit om dit groote werk voort te zetten.

* * *

Het leven en wij

(Uit „Der Wegweiser.“)

Het leven is dat, wat wij ervan maken. Ik bedoel: Het leven is, zooals wij het beschouwen, zooals wij het aanpakken. Wij zijn het, die aan het Leven werkelijkheid geven, werkelijkheid voor ons althans. *Het Leven is, zooals wij zijn.* Zijn leven, zijn aard en zijn beteekenis zijn in ons gegrondvest. — Johannes Müller.

* * *

Van Geluk en Ongeluk zeggen de menschen, dat de hemel hun dat brengt! Wat de menschen Geluk en Ongeluk noemen, is slechts ruwe stof; aan den mensch ligt het, wat hij ervan maakt. Niet de hemel brengt het Geluk, de mensch bereidt zich zijn eigen Geluk en spant zijn hemel in eigen gemoed. *De mensch moet niet zorgen, dat hij in den hemel, maar dat de hemel in hem komt;* Wie hem niet in zichzelf draagt, zal hem elders vergeefs zoeken. - Otto Ludwig.

Ter Afwisseling

„Neem mij niet kwalijk, dokter, dat ik u voor zoo'n kleinigheid in de nacht laat halen”, zei de oude Mc Intosh, „maar ik dacht werkelijk, dat mijn kleinzoon een kwartje had ingeslikt, maar mijn vrouw heeft haar geld nog eens nageteld en nu blijkt het maar een cent te wezen.”

De oplossing van het raadsel.
De weduwe van een kippenhouder, het bedrijf trachtende voort te zetten, kreeg weldra moeilijkheden en schreef daarom den volgenden brief aan een consultatiebureau:

„Er is met mijn kippen iets niet in orde. Elken morgen vind ik er twee of drie koud en stijf op den grond liggen met de pooten in de lucht. Kunt u mij ook vertellen, wat er met die kippen aan de hand is?”

Na een poosje ontving zij het volgende antwoord:

„Geachte mevrouw: Uw kippen zijn dood.”

Vriendin: „Waarom vraag je je man niet om raad in deze zaak?”

Zij: „Dat zal ik doen, zoodra ik heb besloten hoe te handelen.”

Moeder: „Marietje, ik hoorde je tegen Jantje zeggen, dat je wel eens hebt gevlogen. Weet

je wel, dat kleine meisjes niet mogen jokken?”

Marietje: „Maar mams, u hebt me toch zelf verteld, dat ik door den ooievaar ben gebracht?”

De verstrooide man viel in het water en het duurde lang eer men hem kon redden. Toen dit eindelijk na veel moeite was gelukt: riep hij uit: „Daar was ik er bijna geweest, heeren! Maar het ergste van alles is nog, dat ik mij nu pas herinner, dat ik kan zwemmen.”

Kleine Annie, vijf jaar oud en in de stad groot gebracht, logeert eenige dagen op het land bij haar grootmoeder.

Annie: „Wat zijn dat voor ronde groene dingetjes, Oma?”

Oma: „Dat zijn doperwtjes.”

Annie: „Och wel nee, U weet er niets van!”

Oma: „O nee?”

Annie: „Natuurlijk niet, een vrouw van uw leeftijd moest toch weten, dat doperwtjes in een blik zitten!”

Clïente: „Ik wil mij van mijn echtgenoot laten scheiden, hij is gek.”

Advocaat: „Was hij dat al, toen u met hem trouwde?”

Clïente: „Neen, toen was ik het.”

UNITED STATES LINES

vestigen de aandacht op de verbinding naar AMERIKA via de Middellandsche Zee,

s.s. Manhattan

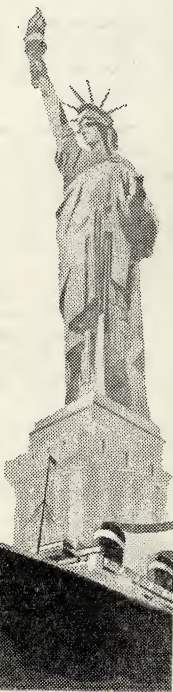
en

s.s. Washington.

De twee welbekende United States Lines' schepen „Manhattan“ en „Washington“ zullen de reputatie van Amerikaansche gastvrijheid hoog houden, niettegenstaande den oorlogstoestand. U kunt van niet te overtreffen comfort en service overtuigd zijn.

Iedere 14 dagen een afvaart
van NAPELS en GENUA

*„YOU ARE IN
AMERICA WHEN YOU
STEP ONBOARD“.*

ROTTERDAM
Atlantic Huis
Westplein 2

PARIJS
10,
Rue Auber

LONDON
7, Haymarket - S.W.1.
38, Leadenhall Str. - E.C.